

[Gustav Pedersen.]

Jeg kunne nævne flere eksempler, men jeg skal ikke gøre det ved denne lejlighed. Det er en kendsgerning, at bortset fra de områder, på hvilke man fra arbejdsgiverside ved, det vil være håbløst at tænke på at gribe ind i organisationsvilkårene, er det sådan, at arbejdsgiverne på mange måder søger at afholde folk fra at være medlem af en organisation, og netop derfor må man se med megen skepsis på et forsøg på at videreføre en organisationsform, hvorved arbejdsgivere og arbejdere staar i den samme organisation med den overvægt, som dette — hvad jeg allerede har nævnt — altid må give arbejdsgiverne.

Man har talt om, at arbejdsløshedskasserne har udnyttet konjunkturerne, men man glemmer at tale om, at de konjunkturer, vi normalt må regne med i dette land, ikke er 100 pct.s beskæftigelse eller mangel på arbejdskraft; det, man plejer at kalde normale tilstande, er en beskæftigelse, der aldrig når op til 100 pct., en beskæftigelse med en større eller mindre margin af arbejdsløse. Hvis nu arbejdsgiverne kan øve indflydelse også på, hvordan organisationer og arbejdsløshedskasser skal se ud, kommer der her en slagside, som kan få farlige konsekvenser, oven i købet konsekvenser, som de, der synes, det er så rart at slække på arbejdsløshedskassernes muligheder for at arbejde, heller ikke kan være tjent med.

Jeg har ment, der var grund til at nævne dette forhold i forbindelse med diskussionen her; for det kan ikke være alene et spørgsmål om, hvorvidt denne arbejdsløshedskasse er kristelig eller ej. Jeg kan dårligt tænke mig, at man fra kristelig side ønsker at hævde, at de mere end 600 000 forsikrede i de normale arbejdsløshedskasser er af en sådan kvalitet, at nogle få hundrede kristelige ikke kan være i forsikring sammen med dem; det synes jeg ikke man kan være tjent med at påstå, derfor kan spørgsmålet, om det er kristeligt eller ikke kristeligt, ikke være det, der er afgørende. Det kan heller ikke være afgørende, om det er en landskasse, for når ca. 99 pct. af arbejderne her i landet helst vil organiseres fagvis, kan det ikke være rimeligt, at den ene procent skal kunne sige: nej, det skal være efter helt andre linier. Der bliver derfor kun tilbage det, at det er en arbejdsløshedskasse, hvor arbejdsgiverne øver indflydelse på linie med den indflydelse, man ad illegal vej på så mange måder søger at øve over for arbejderne ret til at være organiseret. Derfor synes jeg heller ikke, at det ærede medlem hr. Sønderup kan vente, at vi skal se med

megen velvilje på det her forelagte lovforslag.

Fibiger: Det foreliggende lovforslag, der er fremsat af flere venstremænd, angår ikke et nyt spørgsmål; det har været fremme i al den tid, jeg har været medlem af dette høje ting. Fra mit partis side har vi altid fundet det rimeligt, at alle fik lov til at oprette en arbejdsløshedskasse, som det passede dem; og at der ikke kun måtte være een arbejdsløshedskasse. Det foreliggende lovforslag har derfor vor fulde tilslutning, hvilket også fremgår af den stilling, mit parti indtog i 1937, da der førtes en ret lang og skarp debat her i tinget om et lignende forhold. Der var imidlertid intet at gøre, idet det ærede medlem hr. Einer-Jensen, som da var ordfører for socialdemokratiet, udtalte, at når magtforholdene her i landet nu var blevet sådan, at man kunne hindre, at der var en sådan særlig kasse, skulle det selvfølgelig udnyttes. Der var så intet at diskutere, der var et flertal, man kunne blot stemme, og så var det forbi.

Når spørgsmålet nu er kommet frem igen, har det en ganske særlig grund. I de sidste år har K.D.F. og kristelig arbejdsløshedskasse fået et beløb på finansloven, når deres kasse trængte dertil; hvis dette var fortsat og der ikke var sket nogen forfølgelse på nogen måde, tror jeg ikke, der var fremsat noget lovforslag her, da man jo vidste, det ville dele sindene så meget, som det gør. I tider, hvor der er uro og vanskeligheder nok i verden, må man se at komme hinanden i møde. Derfor kan jeg godt sige, at det var med stor sorg man så, at landbrugsministeren gav tilslutning til afskedigelsen af fem arbejdere, der havde været i statens klitvæsen gennem mange år, og som havde udført deres arbejde på tilfredsstillende måde. Det var ikke alene deroppe på egnen, hvor jeg er fra, at man reagerede stærkt derimod, man gjorde det over hele landet; så godt som alle partiers blade, undtagen „Social-Demokraten“, udtalte, jeg kan sige, stor forargelse over, at sådant kunne ske. Sagen blev derfor rejst. Alle de historiske redegørelser, som den højtærede arbejdsminister er fremkommet med om, hvordan man tidligere har set på arbejdsløshedskasser, hvordan kommissionen behandlede spørgsmålet i begyndelsen af dette århundrede, og hvad den tidligere statsminister Neergaard og professor Birck har udtalt om dette spørgsmål, kommer i virkeligheden slet ikke denne sag ved. Det er et rent principielt spørgsmål, om det skal være borgerne her i landet tilladt at danne deres